

Ἀδελφοί, τοιοῦτος γὰρ ἡμῖν ἔπρεπεν ἀρχιερεύς, ὁσιος, ἄκακος, ἀμίαντος, κεχωρισμένος ἀπὸ τῶν ἀμαρτωλῶν καὶ ὑψηλότερος τῶν οὐρανῶν γενόμενος, ὃς οὐκ ἔχει καθ' ἡμέραν ἀνάγκην, ὡσπερ οἱ ἀρχιερεῖς, πρότερον ὑπὲρ τῶν ἰδίων ἀμαρτιῶν θυσίας ἀναφέρειν, ἔπειτα τῶν τοῦ λαοῦ· τοῦτο γὰρ ἐποίησεν ἐφάπαξ ἑαυτὸν ἀνενέγκας. Ὁ νόμος γὰρ ἀνθρώπους καθίστησιν ἀρχιερεῖς ἔχοντας ἀσθένειαν, ὁ λόγος δὲ τῆς ὀρκωμοσίας τῆς μετὰ τὸν νόμον υἷὸν εἰς τὸν αἰῶνα τετελειωμένον.

Κεφάλαιον δὲ ἐπὶ τοῖς λεγομένοις, **τοιοῦτον ἔχομεν ἀρχιερέα, ὃς ἐκάθισεν ἐν δεξιᾷ τοῦ θρόνου τῆς μεγαλωσύνης ἐν τοῖς οὐρανοῖς**, τῶν Ἁγίων λειτουργὸς καὶ τῆς σκηνῆς τῆς ἀληθινῆς, ἣν ἔπηξεν ὁ Κύριος, καὶ οὐκ ἄνθρωπος.

Ἀπόδοση στη νεοελληνική:

Ἀδελφοί, τέτοιος ἀρχιερεὺς πραγματικὰ μᾶς ἔπρεπε, ἅγιος, ἄκακος, ἀμόλυντος, χωρισμένος ἀπὸ τοὺς ἀμαρτωλοὺς καὶ ὑψωμένος τώρα ἐπάνω ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς, ὁ ὁποῖος δὲν ἔχει ἀνάγκην, ὅπως οἱ ἀρχιερεῖς, νὰ προσφέρει θυσίας κάθε ἡμέραν, πρῶτα διὰ τὰς δικάς του ἀμαρτίας καὶ ἔπειτα διὰ τὰς ἀμαρτίας τοῦ λαοῦ· αὐτὸ τὸ ἔκανε μιὰ γιὰ πάντα, ὅταν προσέφερε τὸν ἑαυτόν του. Ὁ νόμος ἐγκαθιστᾷ ἀρχιερεῖς ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι ἔχουν ἀδυναμίας. Τὰ λόγια ὁμως τοῦ ὄρκου, ποὺ ἐδόθηκε ὕστερα ἀπὸ τὸν νόμον, ἐγκαθιστοῦν αἰωνίως τὸν Υἱόν, τὸν τέλειον.

Τὸ βασικὸν σημεῖον τῶν ὄσων λέγομεν εἶναι τοῦτο: ὅτι **ἔχομεν ἕνα τέτοιον ἀρχιερέα, ὁ ὁποῖος ἐκάθησε εἰς τὰ δεξιὰ τοῦ θρόνου τῆς Μεγαλωσύνης εἰς τοὺς οὐρανοὺς**, ὅπου ὑπηρετεῖ τὰ Ἅγια τῶν ἁγίων καὶ τὴν σκηνὴν τὴν ἀληθινὴν, τὴν ὁποίαν ἔστησεν ὁ Κύριος καὶ ὄχι ἄνθρωπος.